

JESENSKA

(Iz zbirke malih preludijev za 5 prstov)

Andante

Klavir

SKRIVNOST

Irma je bila gorenjsko dekletce.

Njen očka je bil železniški čuvaj, bratec Jernej je pasel živino po planinah, sestrica Rozika je molzla krave in krmila prašiče, mati pa je kuhala, prala in opravljala druga domača opravila.

Irma je imela svojo kravico. Dà, svojo lastno kravico. Dobila jo je za god od svojega strica, ki je stanoval daleč na drugi strani Velike Planine. Na dan njenega godu jo je prignal s seboj in jo ji podaril z besedami: »Ta

Sivka bo poslej tvoja, skrbi zanjo, da ne bo lačna in žejna, nauči se molsti in pinjiti, tako da bom o božiču, ko te pridem obiskat, dobil štručko rumenega masla, ki ga boš sama pridelala in oblikovala.« Lahko si mislite, kako vesela je bila Irma ob teh besedah! Sestrica Rozika pa ji je takoj obljubila, da jo bo naučila vsega tega, kakor hitro se bodo krave vrnilo s planinskih pašnikov.

Kakor veste, odženejo na Gorenškem, ko se odtaja sneg, živino visoko na planine, kjer raste bujna trava, pomešana z opojno dišečimi planinskimi cveticami, in prepevajo od zore do

mraka zadovoljni planšarji, da odmeva od pobočja do pobočja. Planšarice pa pridno molzejo rejene krave, delajo iz mleka maslo, sir in skuto, s katerimi se preživljajo same in strežejo utrujenim hribolazcem, ki prihajajo v gostih trumah občudovat lepoto našega planinskega sveta.

Seveda je bila tudi Irmini kravici sojena ista usoda. Zaupno jo je deklica objela okoli vratu in ji zašepetala na uho: »Če boš hotela, pojdeš z drugimi kravicami na planine. Hladna sapica pihlja tam gori in zrak je nasičen z omamnimi dišavami planinskih rož. Okusna, visoka trava raste na planinskih pašnikih in bistri študenti žubore med belimi skalami. Zredila se boš, da bo veselje, in ko se boš pred zimo vrnila domov, te bom sama krmila in molzla.«

In Sivka je zadovoljno prežvekovala dalje, opletala z repom in z velikimi svetlimi očmi pritrčila, da gre rada na planine.

Napočil je slovesni dan odhoda. Kravam so privezali zvonce okoli vratu, nekaterim so okrasili rogove tudi s pisanimi trakovi in dolg sprevod pisane črede je krenil na pot. Ob straneh so pazili na red lahkonožni planšarji in budni štirinožni reditelji, ki so z glasnim lajanjem priganjali in opominjali odhajajoče k redu in vztrajnosti. Irma je gledala za kravicami, dokler ji niso izginile izpred oči. In njena Sivka se je še enkrat obrnila nazaj in ji v slovo glasno zaklicala: »Mu-u-u, mu-u-u!« Drugače se dobra žival ni mogla posloviti.

»Srečno pot!« je zaklicala Irma. »Srečno! Zbogom!« so ponovili za njo drugi, in dobri prijatelji so se ločili.

Vse poletje je imela Irma dovolj dela. Ker je njena sestra Rozika odšla na planine, je morala materi doma pomagati to in ono. Dnevi so ji hitro minevali in kar iznenadilo jo je, ko je neki večer pod jesen očka rekel: »Neki potniki so prišli s planin in povedali, da se živina že vrača. Srečali so se s planšarji, jutri bodo že doma.«

»Jutri!« je vsa iz sebe od veselja

ponovila Irma in se kar zasukala na petah.

»Dà, jutri,« je potrdil očka, »in tvoja Sivka — — —« Očka je hotel še nekaj povedati, toda o pravem času se je premislil in samo potegnul z roko preko ust.

»Res, tega ti ne smem povedati, to je skrivnost,« je rekel resno, ko je Irma začudeno gledala vanj.

»Oh! povej no, očka, povej!« je prosila Irma. »Kaj je z mojo Sivko?«

Očka pa ni hotel povedati. »Ne smem ti povedati, kajti Roziki in Petrčku sem obljubil, da ti ne bom povedal. Saj boš itak kmalu videla, ali pa ugni, če moreš.«

Irma je ugibala to in ono. »Bržkone daje moja Sivka več mleka kakor druge krave,« nato pa spet: »Nemara pa je bolj rejena od drugih, ali pa: »Kaj pa, če je zvonec izgubila?« A ni mogla nič pravega uganiti.

Drugo jutro je Irma že zgodaj odhitela iz hiše, se za hišnim vogalom ob cesti postavila na prežo in čakala in čakala. Bila je nestrpna, da nič tega; in ravno v trenutku, ko je že hotela reči očku, da ga je tisti tujec nalagal, je zaslišala iz daljave nekak glas.

»Cin, cin, cin!« Irma je vedela, kaj to pomeni. Krave prihajajo.

»Cin, cin, cin!« Vedno bliže.

»Cin, cin, cin!« So že tukaj.

Na čelu dolgega sprevoda je stopala vodnica z velikim zvoncem okoli vratu. Za njo so stopale krave bogatega Korena. Bile so sloke in vse lepo rejene.

»Dobro jutro, Irma!« je pozdravil črednik in se zasmeljal, kakor da bi vedel njeno skrivnost.

Nato so prišle sosedove. Gonil jih je sam sosed. Tudi on se je zasmeljal in pozdravil: »Dobre novice zate, Irma!« Irma je bila vsa nestrpna. »Kaj neki je?«

Čisto na koncu sprevoda so šele stopicale krave njenega očeta. Bilo jih je šest. A za njimi, precej daleč zadaj je skakljalo ljubko, razposajeno, živahno — tele: Sivkino dete, Irmina skrivnost.

Po Maud Lindsay G. K.